

TIẾT ĐỌC SÁCH

HƯỚNG DẪN HỌC TẬP	GHI BÀI
	TIẾT 3,4: TIẾT ĐỌC SÁCH
Truyện <i>Hạ Đổ</i> của Nguyễn Nhật Ánh là một trong những <i>truyện teen hay nhất</i> kể về mối tình đầu trong sáng của cậu học trò. Truyện gồm 31 chương Chương dành cho cô gái quê Út Thêm trong dịp về quê nghỉ hè sau kì thi căng thẳng, và những việc làm cao đẹp của cậu dành cho những người bạn chân chất chịu nhiều thiệt thòi ở nông thôn như nam thần trong <i>Ác ma ca ca</i> vậy. Lần về quê đôi gió đó, cậu đã học và biết thêm được nhiều <i>truyện hay</i>, có cả niềm vui lẫn nỗi buồn...	
Em dành 2 tiết để đọc chương 1,2 của tác phẩm này. (<i>Tài liệu gửi kèm</i>)	I. ĐỌC
Em trả lời câu hỏi và ghi phần Nhật ký đọc sách ở cột 2.	II. NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH
Chương 1: 1.Nhân vật chính là ai? 2.Câu chuyện xảy ra ở đâu? 3.Nhân vật chính gặp phải vấn đề gì? 4.Điều gì xảy ra khi bắt đầu câu chuyện? 5.Nhân vật chính đã phản ứng thế nào? 6.Nhân vật chính đã giải quyết vấn đề như thế nào?	Chương 1: 1/..... 2/..... 3/..... 4/..... 5/..... 6/.....

Chương 2: 1.Câu chuyện xảy ra ở đâu? 2.Nhân vật chính gặp phải vấn đề gì? 3.Điều gì xảy ra khi bắt đầu câu chuyện? 4.Nhân vật chính đã phản ứng thế nào? 5.Nhân vật chính đã giải quyết vấn đề như thế nào?	 Chương 2: 1/..... 2/..... 3/..... 4/..... 5/..... Chương 1,2: Em đã trải nghiệm cùng sách, điều đó đã rèn cho em kỹ năng sống như thế nào?
---	---

TÁC PHẨM *HẠ ĐỎ*

Chương 1,2:

Nguyễn Nhật Ánh

Chương 1

Mùa hè năm đó là mùa hè quê ngoại.

Cuối năm lớp chín, tôi học bù đầu, người xanh như tàu lá. Ngày nào mẹ tôi cũng mua bí đỏ về nấu canh cho tôi ăn. Mẹ bảo bí đỏ bổ óc, ăn vào sẽ mau thuộc. Trước nay, tôi vốn thích món này, bí đỏ nấu với đậu phộng, thêm vài cọng rau om, ngon hết biết. Nhưng ngày nào cũng buộc phải ăn món đó, tôi đâm ngán. Hơn nữa, dù dạ dày tôi bấy giờ tuyên một màu đỏ, trí nhớ tôi vẫn chẳng khá lên chút nào. Tôi học trước quên sau, học sau quên trước. Vì vậy tôi phải học gấp đôi những đứa khá.

Tối, tôi thức khuya lơ khuya lắc. Sáng, tôi dậy từ lúc trời còn tờ mờ. Mắt tôi lúc nào cũng

đỏ kè. Ba tôi bảo:

- Nhất định đầu thằng Chương bị hờ chỗ nào đó. Chữ nghĩa đỏ vô bao nhiêu rớt ra bấy nhiêu. Thế nào sang năm cũng phải hàn lại.

Mẹ tôi khác ba tôi. Mẹ không phải là đàn ông. Mẹ không nở bông phèng trước thân hình còm nhom của tôi. Mẹ xích lại gần tôi, đưa tay nắn nắn khớp xương đang lồi ra trên vai tôi, bùi ngùi nói:

- Mày học hành cách nào mà càng ngày mày càng giống con mấm vậy Chương ơi!

Giọng mẹ tôi như một lời than. Tôi mỉm cười trấn an mẹ:

- Mẹ đừng lo! Qua kỳ thi này, con lại mập lên cho mẹ coi!

Không hiểu mẹ tôi có tin lời tôi không mà tôi thấy mắt mẹ rung rung. Thấy mẹ buồn, tôi cũng buồn lây. Nhưng tôi chẳng biết cách nào an ủi mẹ. Tôi đành phải nín thở nuốt trọn một tô canh bí đỏ cho mẹ vui lòng.

Dù sao, công của tôi không phải là công cốc. Những ngày thức khuya dậy sớm đã không phản bội lại tôi. Kỳ thi cuối năm, tôi xếp hạng khá cao.

Ba tôi hào hứng thông báo:

- Sang năm ba sẽ mua cho con một chiếc xe đạp!

Mẹ tôi chẳng hứa hẹn gì. Mẹ chỉ "thường" tôi một cái cốc lên trán:

- Cha mày! Từ nay lo mà ăn ngủ lại cho lại sức nghe chưa!

Ba tôi vui. Mẹ tôi vui. Nhưng tôi mới là người vui nhất. Tôi đành hoàng chia tay với những tô canh bí đỏ mà không sợ mẹ tôi thờ dài. Dù sao cũng cảm ơn mày, con ác mộng của tao, nhưng bây giờ thì xin tạm biệt nhé! Tôi cúi đầu nói thì thầm với trái bí cuối cùng nằm lẩn lóc trong góc bếp trước khi cung tay cốc cho nó một phát.

Giã từ bí đỏ, tôi giã từ luôn bút nghiên. Tôi nhét tất cả sách vở vào ngăn kéo, khóa lại.

Rồi tôi lắc mạnh đầu cho chữ nghĩa rơi ra. Đầu óc thanh thản, tôi leo lên giường úp mặt vào gối ngủ vùi.

Tôi ngủ ba ngày ba đêm, thỉnh thoảng thức dậy ăn qua loa để lấy sức... ngủ tiếp. Trong cơn mơ tôi thấy tôi hóa thành một chàng trai khôi ngô lực lưỡng. Tôi co tay lại, bắt thịt nổi cuồn cuộn. Tôi duỗi tay ra, bức tường trước mặt tôi thủng một lỗ to tướng. Tôi chuẩn bị ghi tên thi lực sĩ đẹp.

Nhưng tôi chưa kịp đi thi thì đã thức dậy. Tôi ngồi trên giường, vừa ngáp vừa nhớ lại những hình ảnh huy hoàng trong giấc mơ, bụng cứ tiếc hùi hụi.

Khi đứng chải tóc trước gương, tôi ngạc nhiên thấy tôi bỗng dung tròn trịa hơn hẳn thường ngày. Tôi thấy mình giống hệt chàng trai tôi gặp trong mơ.

Tôi vội vàng chạy xuống bếp, khoe với mẹ tôi:

- Mẹ ơi, con mập ra rồi đây nè!

Mẹ tôi nhún vai:

- Con cũng vậy thôi, có mập ra chút nào đâu!

Giọng điệu thản nhiên của mẹ tôi khiến tôi tức tối vô cùng. Tôi ấn ngón tay trở lên má:

- Mẹ xem đây nè!

Mẹ tôi nhìn thoáng qua mặt tôi rồi thờ dài:

- Đó không phải là mập! Con ngủ nhiều quá nên mặt sưng lên đó thôi!

- Sưng dẫu mà sưng! Mẹ chỉ nói! - Tôi đáp, giọng giận dỗi.

Thái độ hờn lầy của tôi khiến mẹ bật cười. Mẹ nói:

- Mập là phải mập đều kìa! Tay chân con đâu có mập! Tay chân con cứ như que tăm!
Tôi chạy lên đứng trước gương. Và tôi co tay lại Tôi nhớ trong giấc mơ khi tôi co tay lại, bắp thịt nổi cuộn cuộn. Nhưng đó là trong giấc mơ. Ngoài đời không thế. Tôi trở mắt dòm vào gương và hoàn toàn thất vọng khi thấy cánh tay khẳng khiu của tôi cuộn cuộn những... gân. Mẹ tôi nói đúng. Tôi chả mập. Mặt tôi chỉ sưng lên. Và ít hôm nữa, nó sẽ xẹp xuống. Hệt như một quả bong bóng xì.

Tôi chán nản, chẳng buồn ngắm mình trong gương nữa. Tôi tốt ra khỏi nhà chơi với mấy đứa bạn. Nhưng bạn tôi đứa nào đứa nấy tròn quay. Chơi với chúng một hồi, tôi tủi thân, bỏ về.

Những ngày sau đó là những ngày tắm bồn. Các thứ thịt và các thứ cá ngoài chợ, mẹ tôi mua gần như không sót thứ gì. Rồi mẹ tôi bắt đầu chiên, xào, kho, nướng, hấp, luộc, hầm, rô - ti, nhúng giấm, bóp chanh. Mùi hành mỡ thơm nức mũi. Ba tôi vừa ăn vừa gật gù khen ngon. Nhưng tôi lại chẳng ăn được gì. Không hiểu sao, tôi chẳng buồn ăn. Tôi nhăm nháp như mèo.

Thấy tôi nhai rệu rạo, uể oải, mẹ tôi buông đũa, ngán ngẩm:

- Con làm sao thế ?

Tôi lắc đầu:

- Con chẳng biết. Con chẳng thấy muốn ăn.

Ba tôi đề nghị:

- Cho nó đi đổi gió đi thôi!

Mẹ quay sang ba:

- Đi đâu ?

- Cho nó về bên ngoại. Xuống dưới quê ở với dì Sáu vài ba tháng, họa may nó mới mập lên được!

Chương 2

Thế là tôi về quê ngoại. Tôi đến ở nhà dì Sáu. Ngày đi tôi chỉ mang theo mấy bộ quần áo và dăm cuốn truyện.

Dì Sáu là em ruột mẹ tôi. Dì ở làng Hà Xuyên, sống bằng nghề làm ruộng. Thỉnh thoảng, gặp lúc túng quẫn, mẹ tôi vẫn thường đến nhờ vả dì. Những lúc đó, bao giờ mẹ tôi cũng chở về nhà vài mươi ký gạo. Nói chung, dì và mẹ tôi, hai chị em rất thương nhau.

Làng Hà Xuyên cách đường quốc lộ khoảng ba cây số về miệt biển. Dẫn vào làng là một ngõ trúc quanh co, sâu hút, đẹp như tranh vẽ. Trưa đứng bóng, luồn qua ngõ trúc vẫn mát rượi. Nắng bị chặn lại trên những ngọn trúc cong cong, chỉ rụng xuống con đường làng đầy lá khô và phân bò những giọt vàng lốm đốm.

Không có nắng nhưng ngõ trúc đầy tiếng chim. Từ sáng đến chiều, lũ chim sẻ, chim sâu, chích hoách và chào mào đua nhau hót líu lo Trên những cành nhánh lúc nào cũng đong đưa theo gió. Ngày tôi khăn gói về quê ngoại, lũ chim sẻ dạn dĩ chào mừng tôi bằng cách rú nhau sà xuống mặt đường nhặt những hạt thóc rơi vãi từ những chiếc xe bò dừng đình

đi ngang. Chúng nhặt thóc sát ven đường, ngay cạnh cây mâm xôi tím tím và bụi mắc cỡ đầy gai. Khi tôi đi lướt qua, chúng không buồn bay lên, chỉ giương mắt ngó tôi như thăm hỏi cái thằng ốm nhom này từ đâu đến và đến làm cái quái gì ?

Nhà dì Sáu ở cuối con ngõ, nằm sau một khúc ngoặt chạy quanh ao rau muống của ông Hai Đờm. Đó là một căn nhà gạch ba gian, rộng rãi, thoáng mát. Chỉ có căn nhà bếp là lợp tranh, trong nhà chất đầy những bồ đựng lúa và những đồng trấu dùng để đun bếp.

Đằng trước là cái sân phơi lát gạch. Trước nữa là những thân cau cao vút nằm kế lũy tre xanh bao quanh vườn nơi chiều chiều lũ chim tụ họp về cái lộn ồm tỏi trước khi đi ngủ. Vườn phía sau khá rộng nhưng ao rau muống đã choán hết phân nửa diện tích. Đường như ở Hà Xuyên, mỗi nhà đều có một ao rau muống. Trên phần đất còn lại, lác đác dăm cây ăn trái. Cây bông nằm ở(? góc vườn cạnh chuồng bò. Dọc theo hàng rào là những cây ổi sum suê trái. Toàn là ổi sẻ, trái nhỏ xíu, chỉ lớn hơn đầu ngón tay cái một chút. Giữa vườn, cạnh cái giếng đá mốc rêu, có hai cây khế, một cây khế ngọt, một cây khế chua. Trong những ngày ở nhà dì Sáu, ban trưa tôi thường mắc võng giữa hai cây khế này nằm đọc sách. Những lúc như vậy, bao giờ tôi cũng ngủ thiếp đi giữa những trang sách. Con gió thoảng từ ngoài khe suối thổi vào cộng với tiếng chim sâu lách chích bên tai cứ khiến mắt tôi díp lại, không làm sao cưỡng nổi. Chỉ đến khi một con chim quý quái nào đó lên vào vườn ăn khế chín và nhả hạt rơi trúng mặt tôi, tôi mới giật mình mở choàng mắt dậy và ngơ ngác nhìn quanh.

Dì Sáu có hai người con. Thằng Nhạn nhỏ hơn tôi hai tuổi và thằng Đế nhỏ hơn tôi bốn tuổi. Ngay hôm đầu tiên tôi đến, thằng Đế lật đật kéo tôi ra sau vườn. Nó chỉ tay lên cây khế, hí hửng khoe:

- Cây khế nhà me trái quá trời! Em hái xuống cho anh ăn nhen!

Tôi thận trọng:

- Khế này là khế gì ? Ngọt hay chua ?

- Cây này khế ngọt. Cây kia mới chua.

Tôi gật đầu:

- Vậy mày trèo lên đi!

Chỉ đợi có vậy, Đế nhanh nhẹn bám cây trèo lên. Nó trèo nhanh như sóc. Nhìn nó leo thoăn thoắt từ cành này sang cành khác, tôi hồi hộp muốn rụng tim.

Tôi kêu lên:

-Mày trèo chậm chậm thôi! Coi chừng té!

Đế cười hí hì:

- Té sao được!

Nó không thèm nghe lời tôi. Nó tiếp tục nhún nhảy và đi qua đu lại trên các cành cây trông phát ớn.

Đế chọn hái chừng hai, ba trái thật to. Rồi nó đứng dặng chân giữa hai chạc cây, ngó xuống:

- Em liệng xuống cho anh chụp nhen!

Tôi lắc đầu:

- Thôi, mày đem xuống đây đi! Tao chụp không trúng đâu!

Dế nheo mắt:

- Gì mà chụp không trúng! Gần xịt mà!

Tôi bực mình:

- Tao đã bảo không trúng là không trúng! Mày sao hay cãi quá vậy!

Nhưng thằng Dế quả là một đứa bướng bỉnh. Nó không chịu tuột xuống ngay, mà lại rủ:

- Hay anh trèo lên đây với em đi! Ăn khế, ăn ngay trên cây mới ngon!

Tôi rất sợ trèo cây. Đứng trên cao mà nhìn xuống, bao giờ tôi cũng bị hoa mắt. Tôi mà nghe lời xúi dục của nó trèo lên cây khế, thế nào cũng chóng mặt ngã xuống gãy cổ u đầu. Thằng Dế không biết điều đó nên rủ toàn chuyện độc địa.

- Tao không trèo đâu! - Tôi từ chối.

- Sao vậy ? Anh sợ té hả ?

Thằng Dế hỏi như thể nó đi guốc trong bụng tôi. Tôi đỏ mặt, nói trớ:

- Tao sức mảy mà sợ té! Tao chỉ sợ dơ quần áo!

- Thì cởi đồ ra! Mặc xà lòn như em vậy nè!

Tôi khịt mũi:

- Tao khác, mày khác! Tao là người lớn! Sang năm tao sẽ vô lớp Mười!

Tôi đem chuyện học hành ra dọa nhưng thằng Dế coi bộ chẳng sợ. Nó tỉnh khô:

- Người lớn thì người lớn chứ! Ba em là người lớn nhưng ba em vẫn mặc quần xà lòn vậy!

Thằng Dế này là dân quê mà sao mồn mếp quá xá. Nó đem dượng Sáu ra làm " bằng chứng" khiến tôi đứng chết trân. May sao lúc ấy thằng Nhạn kịp thời can thiệp. Nó thò đầu ra cửa bếp, kêu:

- Anh Chương với thằng Dế vô ăn cơm! Mẹ tìm nãy giờ kìa!